

OP DE PIJP MET....

Even pauze. Even op de pijp. Bakkie doen, praatje maken. Met en over bijzondere Westlanders. Westlanders met een verhaal. Over Westlandse waarden, en over heden, verleden en toekomst.

Tekst: Esdor van Elten - Foto's: Ton van Zeijl

'Op de pijp met....' is naar een idee van Peter en Ton van Zeijl

Deze keer praten we met:

Rob Grootsocholten

Zo'n beetje levenslang, bijna 44 jaar, werkte Rob Grootsocholten (65) bij Bom Group. Op zijn verjaardag, 28 februari, legt hij zijn functie als COO (Chief Operating Officer) neer. Hij blijft nog een paar dagen per week werken, maar neemt wel meer afstand: "Je moet beseffen wanneer je tijd is geweest." Rob is getrouwd met Nellie en woont in 's-Gravenzande. Samen hebben ze drie zoons.

Van wie ben jij er één?

Ik ben geboren en getogen in Heenweg. Mijn moeder was een Van Dijk en we woonden daar met verschillende familieleden op een rijtje. Mijn vader was een Grootsocholten van de Mariëndijk uit Kwintshoeul. Ik ben de jongste van elf kinderen. Een zusje is al op jonge leeftijd verdrongen en één van mijn broers is helaas anderhalf jaar geleden overleden, maar de rest is er nog en we komen allemaal nog bij elkaar over de vloer. Mijn vader tuinde in eerste instantie op het land van opa Van Dijk. Groente en dergelijke, later perkgoed, pluischrysanthen en Irissen. Snelle uitlopers. Ook 's zondags moest je die kleredingen oogsten, en als je pech had zelfs twee keer.

De tuin was niet jouw ding zo te horen...

Ik zag dat inderdaad niet zo zitten. Maar mijn ouders evenmin. Zij stimuleerden ons juist om door te leren. Mijn eerste schooljaren gingen moeizaam. Ik zat op de Bernadetteschool in Naaldwijk daarna op de LTS St. Paulus in Den Haag (metaalbewerking). Toen wilde ik automonteur te worden en daarom ging ik naar de technische school St. Bernulphus in Rijswijk. Daar viel eindelijk het kwartje en mijn cijfers werden zo goed dat ik naar de MTS kon. Mijn broer en mijn ouders moesten me nog wel overtuigen, want eigenlijk

wilde ik sleutelen. Maar tot vandaag ben ik ze er dankbaar voor dat ze dat deden. Ik heb werktuigbouwkunde gedaan. Een pittige studie, maar een leuke tijd.

En toen aan het werk...

Ik was net klaar met mijn studie toen ik een advertentie van Bom zag, waarin ze vroegen om een werkvoorbereider. Ik solliciteerde en werd aangenomen. Op 1 juni 1977 trad ik in dienst.

Dat waren hele andere tijden...

Dat was zeker zo! Geen computers maar het ouderwetse handwerk met tabellen. In de kassenbouw veranderde toen al veel. Van stalen gevels naar aluminium. En de kassen werden sindsdien steeds hoger en groter. Toen was een kas 2,20 m tot 2,70 m hoog. Ik herinner me nog dat we in 1984 voor Peet van der Burg een kas van wel 3,50 m poothoogte gingen bouwen. Dat was wat! De man was zelf ruim twee meter dus we snapten het wel. Tegenwoordig zijn de kassen nog hoger en hebben een veel grotere glasmaat.

En jullie zaten midden in die ontwikkeling...

Zeker. In allerlei ontwikkelingen. Eén van de mooiste is die van de aluminium goot. Piet Bom, een echte innovator, bedacht die en kreeg er in 1986 octrooi op. Een gigantisch verschil met de stalen goten. Veel lichter, veel veelzijdiger. Je kunt er echt zoveel mee.

Hoe verliep jouw carrière verder?

Na een half jaar ben ik calculator geworden. Ik heb er nog een aantal diploma's voor gehaald: praktijkdiploma boekhouden en mijn middenstandsdiploma. Vervolgens werd ik hoofd calculatie en daarna hoofd commerciële zaken. In 1995 was ik bedrijfsleider. Drie jaar later zei Piet tegen me: 'jij wordt commer-

ciel directeur'. 'Jij zegt het', antwoordde ik. Maar ik dacht ondertussen: 'wil ik dat wel?'

En wilde je dat?

Daar heb ik nog even goed over nagedacht en ik heb tenslotte toch 'ja' gezegd. Daarmee kreeg ik natuurlijk weer meer verantwoordelijkheid op mijn schouders, maar daar was ik niet bang voor. Dat gezegd hebbende, ik heb mijzelf, in elke functie, altijd beschouwd als een schakel in het geheel. Je doet het samen. En het moet een beetje leuk zijn. Eén van mijn gevleugelde uitspraken is: de man in het magazijn is net zo belangrijk als ik. Ik heb altijd tussen de mensen gestaan. Ook toen ik directeur en later COO werd.

Verantwoording kan wel zwaar wegen...

Er moet iemand zijn die de besluiten neemt. Dat moet je niet uit de weg gaan. Dat kan niet altijd democratisch. Wij hebben, om economische redenen, ook mensen moeten ontslaan tijdens 'operatie stofkam' in de begin jaren '90. Dat is echt geen pretje. Maar het moest. En dan ben ik er toch trots op dat we dat hebben kunnen doen met waardering voor die mensen, op een goede manier. Sommigen hebben we later ook weer teruggehaald.

Het ging niet altijd goed...

Eind 1999 kregen we, met wat moeite, een groot project in Zeeland; 34 hectare kas bouwen. Een dergelijke schaalgrootte was voor die tijd nog nooit vertoond. Ook een risico natuurlijk. Kort en goed, het werd één brok ellende en ik ben er een stuk ouder door geworden. We hebben er jarenlang problemen mee gehad. En toch, je leert er van. Kort daarna bouwden we voor een klant in Steenberghe 24 hectare zonder wanklank. Nou ja, één fax met een aandachtspunt.

Dat was dan weer een opsteker...

Er zijn goede tijden en slechte tijden. Dat heb je overal. Er is me wel eens gevraagd: 'wat zie je toch in die sector?'. Maar ik heb er ook van genoten. Altijd nieuwe uitdagingen, steeds nieuwe stappen zetten en zelf dooront-

wikkelen. Internationalisering, schaalvergroting, dat vraagt om steeds bijleren. Toen ik begon had ik nooit gedacht dat ik nog eens met een Chinees in het Engels een project zou bespreken.

En toen werd het ook nog eens deels je eigen zaak...

Dat was in dezelfde zware tijd als waar ik het eerder over had. Piet Bom nam meer afstand van het bedrijf. We zaten midden in het proces van internationalisering door middel van export. En toen deden we met ons vijven, Piet van

bouwde een relatie op. Tegenwoordig werk je met investeerders en grote ondernemers. Geen echte relatie op persoonlijk vlak. Een volgend project kunnen ze zomaar elders uitbesteden. Het romantische is er wel een beetje af. Het is allemaal wat harder geworden. Wij moeten daarin mee en onze weg vinden.

Nou ja, jij niet meer...

Oorspronkelijk wilde ik op mijn zestigste al minderen, maar dat ging niet. In 2016 stapte Bram op als CEO en werd opgevolgd door

Vliet, Bram van der Kooy, Mario Scherpenzeel, Martin van Zeijl en ik, een management buy out. Dat was best een ding. Ik heb er flink over moeten praten met Nellie, voor we ons huis en ons geld erin staken. Maar als team geloofden we in elkaar. Iedereen had zijn eigen terrein waarin hij goed was. We vulden elkaar aan. En het werkte.

Was het anders?

Natuurlijk. Je bent ineens ondernemer. Je hebt het ene moment de pet op van aandeelhouder, en het volgende moment die van directeur. Dat is schakelen. Maar ik vond het leerzaam en uitdagend en we bouwden met elkaar een mooi bedrijf verder uit. En de markt veranderde natuurlijk ook mee.

Hoe veranderde de markt?

Vroeger zat ik met de tuinder aan tafel. Vaak met zijn vrouw erbij en we bespraken een uitbreiding van zijn bedrijf. Een paar jaar later zat ik er weer; hij had wat verdiend en kon weer wat uitbreiden. Je

Mike Vermeij. Ik vond dat ik op zo'n moment niet weg kon. We kwamen ook nog eens net uit de kredietcrisis. Maar ik kondigde wel aan: op m'n 65e stop ik als COO. Ik heb mijn opvolging sindsdien voortdurend op de rol gehouden en in 2020, nota bene in coronatijd, hebben we een geschikte opvolger gevonden: Walter Bruins Slot. Geen Westlander en uit een andere branche, maar hij pikt het snel op en ik heb alle vertrouwen in hem.

En wat ga jij doen?

Ik blijf nog wel drie dagen werken, maar in deeltaken. Ik ben geen directeur meer en ik wil mijn opvolger alle ruimte geven. Dat is wennen. De eerste keer dat je naam niet genoemd wordt bij een toekomstig project vraag je je af: 'wat gebeurt hier?', maar ik denk dat het goed is. Je moet jezelf ook realiseren dat je tijd geweest is. Wanneer ik helemaal stop? Geen idee. Dat hangt er vanaf of ik nog voldoening blijf halen uit wat ik hier doe!

